

Als joves

MIQUEL COSTA I LLOBERA

Fills d'una raça dreturera i forta
que unia el seny amb l'ímpetu,
no renegueu de vostra sang... Oprobi
pel fill qui n'és apòstata!
Per honra té ésser bord. Son cor espuri
sols posa arrels paràsites:
no té l'arrel que del terror dels avis
ne beu saba lilegítima.
Per ell s pàtria una buidor coberta
d'algun mantell de púrpura,
un tros de mapa, una abstracció volàtil,
un mot de la retòrica...

Enfora, oh joves, d'aqueix centre exòtic
a on la lluita bàrbara,
jugant la vida i mort d'homes i bèsties,
se'n fa festa sacrílega.
Amb tuf de sang, carnatge i vil cridòria
la multitud embriaga-s'hi
tumultuosa, contagiand-se amb febres
de decadència pútrida...
Enfora, enfora del variat prosceni
la mímica faràndula
que sols ja furga pels femers, cercant-hi
la riallada estúpida.
Llavis i orelles que va ungir l'aroma
de les cançons indígenes,
no us profaneu amb cançoneig imbècil,
rebuig de lletra i música!

Fills d'una gent tan curta de paraules
com era de fets pròdiga,
no us encanteu amb les buidors lluentes
d'una eloqüència frívola.
És la bombolla de sabó, que inflant-se

al buf d'un nin, esplèndida,
s'irisa al punt, mes a l'instant no forma
ni sols gotes efímeres.
Alluny d'aquí la inanitat rotunda
d'estrofes i de clàusules,
la coloraina, l'oripell, pomposos
tresors de la misèria!

Mes ah! fugint d'inveterats contagis,
no entreu plagues novíssimes,
oh joves que ara meditaü corpresos
quimeres hiperbòries.
Alluny, alluny aqueixa boira eterna,
mortalla tenebrívola
que nostre sol rebutja! No us imposi
l'Esfinx sempre enigmàtica
que posa obscur lo clar, i per profundes
vol vendre coses tèrboles...
Jovent, aqueixa copa d'art vesànic
i subtils filtres, llança-la,
que et brinda l'opi del Nirvana búdic
o el vi de les Eumènides.
Elles, crinades de serpents, ompliren
de llur verí tal pàtera:
qui en beu, un cap d'Orestes a les Fúries
ha consagrat per víctima!
Alluny també, deliquèscient cosmètic,
untor de formes flàcides
de l'art caduc! Alluny, ximplesa insulsa
fingint candors ingènues!...

L'art veritable és sa, gallard i noble,
tal com Apol·lo amb cítara
i amb sageta potent. Té la bellesa,
la joventut de l'ànima,
la claretat, l'ardida força, l'hàbil
maneig de fibra harmònica,
i l'arc terrible del bon dret qui mata
la serp del fang malèfica.

Tal vos somriga l'ideal, oh joves,
unint el seny amb l'ímpetu,
i amb gran serenitat, que és la divisa
de la potència màxima.

Ah! Els forts vénen de fons. Alçau l'emblema
de l'avior l·legítima,
que cada poble sols ateny son astre
seguint per la seva òrbita.

Siau qui sou; mes no atiant vells odis
de raça, ni amb enfàtiques
declamacions lloant tot lo que és vostre
fins les mateixes úlceres...
Siau qui sou; mes no us tanqueu, ombrívols,
dins una llar històrica
sens horitzons. Volau sobre les terres
enfora, amunt, com l'àguila!
Ella ama el niu de les materns roques,
però amb gran vol arranca-s'hi
i, travessant mil horitzons, domina
espais de llum esplèndida.
Per planes, mars, abismes i muntanyes,
amb vista potentíssima,
tantost afina desitjada presa,
impetuosa llança-s'hi
de la regió del llamp. Mes no trasmuda
d'essència l'au indòmita.
Ans bé, de tot lo que trescant aferra,
gustant-ne fibres íntimes,
se n'assimila la potència, i torna
cap a son niu més àguila.

COSTA I LLOBERA, Miquel (1906): *Horacianes*. Palma: Moll.